

Arrest

nr. 151 815 van 4 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2015.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 5 maart 2015 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 16 april 2015.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 16 april 2015 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 21 mei 2015.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 21 mei 2015 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 17 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat Y. BUYTAERT en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn en tot de Igbo etnie te behoren. U vroeg een eerste maal asiel aan op 7 oktober 2013. Op 21 januari 2014 werd u door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) gehoord, van 14u tot 17u15. Op 19 maart 2014 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag omdat u reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. U keerde niet terug naar uw land van herkomst. Op 24 april 2014 tekende u beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV). U wachtte het arrest van de RvV echter niet af en diende op 19 juni 2014 reeds een tweede asielaanvraag in. Op 4 juli 2014 werd uw meervoudige asielaanvraag door het CGVS in overweging genomen.

U blijft bij uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag, namelijk dat u in Italië langdurig bedreigd werd door (O.B.), de vrouw van de vicegouverneur van Tuoro en haar familie en de Italiaanse politiediensten niet inbegrepen. U haalt ook aan dat uw verloofde (E.O.) (OV 7898043 en CG 14/13260) in Italië ontvoerd werd en intussen asiel heeft aangevraagd bij de Belgische asielinstanties.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een CD-ROM met de geluidsopname van een gesprek, een kopie van een Facebook-conversatie, 2 getuigenissen, een kopie van een foto, een kopie van uw Italiaanse identiteitskaart en een aansluitingsattest bij een Belgische voetbalclub.

B. Motivering

Er dient er te worden opgemerkt dat uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde onvoldoende blijken te zijn om een "vrees voor vervolging" zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige tweede asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS op 19 maart 2014 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de inoverwegingname van uw asielaanvraag, dit omdat u door de Italiaanse autoriteiten erkend bent als vluchteling. U hebt een annulatieberoep ingesteld dat strekt tot nietigverklaring van deze beslissing van het CGVS. De RvV heeft nog geen arrest gevelde. Dient evenwel opgemerkt te worden dat de RvV als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, en zich dus niet uitspreekt over de grond van de zaak. In deze hoedanigheid treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Als annulatierechter onderzoekt de Raad enkel of de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Bijgevolg staat de inhoudelijke beoordeling van uw voorgaande asielaanvraag vooralsnog vast.

Het Commissariaat-generaal kan er zich toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Waar u in het kader van uw huidige tweede asielaanvraag herhaalt dat u in Italië langdurig bedreigd werd door (O.B.), de vrouw van de vicegouverneur van Tuoro (verklaring meervoudige aanvraag pt.15,21), kan dan ook enkel aangegeven worden dat deze zaken reeds besproken werden in het kader van uw eerste asielaanvraag, waarin u er niet in slaagde het vermoeden te weerleggen dat u na uw terugkeer naar Italië nog altijd de bescherming van de Italiaanse autoriteiten zou kunnen genieten.

Aangezien u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw eerste asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. Immers, met betrekking tot de nieuwe elementen die u voorlegde om uw tweede asielaanvraag te staven, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

U haalt u aan dat uw verloofde (E.O.) (OV 7898043 en CG 14/13260) in Italië ontvoerd werd en intussen asiel heeft aangevraagd bij de Belgische asielinstanties. Ze kreeg bericht dat ze naar het ziekenhuis moest komen om u te bezoeken. Ze werd echter ontvoerd en 3 a 4 maanden vastgehouden. De ontvoerders zegden dat ze haar zouden vermoorden als ze niet zou vertellen waar u was. Vervolgens werd ze ziek en werd ze wakker, ergens aan de zee (verklaring meervoudige aanvraag, pt. 18).

Hierbij moeten enkele opmerkingen gemaakt worden. Uw verloofde (E.O.) (OV 7898043 en CG 14/13260) vroeg inderdaad asiel aan bij de Belgische asielinstanties, namelijk op 10 juni 2014. Zij werd door het CGVS gehoord op 3 november 2014. **Echter, op basis van uw verklaringen en de**

verklaringen die (E.O.) aflegde voor het CGVS, moet geconcludeerd worden dat geen geloof gehecht kan worden aan de geschetste problemen van uw verloofde (E.O.) met (O.B.) en de daarop volgende ontvoering.

Ten eerste vertelde u dat uw verloofde (E.O.) (hierna E.O.) in totaal 3 keer bedreigd werd door (O.B.). Een eerste keer heeft ze haar verbaal bedreigd. Een tweede keer reden u en E.O. per fiets over straat, toen u een auto snel zag naderen. U reed voorop, keek achterom en kon E.O. nog net waarschuwen. Jullie doken beiden weg in de berm en vielen neer. Zo konden jullie net deze auto ontwijken. U herkende de wagen van (O.B.). Een derde keer ging E.O. te voet naar de supermarkt. (O.B.) reed haar klem met haar wagen. Ze zei dat E.O. u met rust moest laten en dat ze haar de volgende keer zou overrijden. Dit laatste incident was er teveel aan voor E.O. en ze besloot u te verlaten (gehoor p.5).

Echter, wanneer E.O. hierover bevraagd werd, gaf zij een heel andere versie van de feiten. Uw verloofde vertelde uitdrukkelijk dat ze slechts tweemaal bedreigd werd door (O.B.). Een eerste keer kwam ze naar jullie huis en bedreigde ze haar verbaal. Een tweede keer fietste E.O. alleen naar de supermarkt en werd ze bijna aangereden door een auto die heel snel passeerde. E.O. viel toen neer. Toen ze opkeek, herkende ze de auto van (O.B.). Dit laatste incident was er teveel aan voor E.O. en ze besloot u te verlaten. Vervolgens werd E.O. specifiek bevraagd over dit tweede incident. E.O. legde uit dat ze toen alleen fietste en dat u op dat moment thuis was. Ze vertelde ook dat ze tijdens dit tweede incident niet gesproken heeft met (O.B.). Verder werd E.O. duidelijk bevraagd of er zich naast deze 2 genoemde incidenten geen andere voorvallen hadden voorgedaan. E.O. antwoordde ontkennend en zei dat het incident waarbij ze van de weg gereden werd, het laatste was. Vervolgens werd aan E.O. gevraagd of ze ooit klem gereden werd door een auto, maar E.O. zei dat dit nooit gebeurd is (gehoor E.O., p.7,11,17). Besluitend moet vastgesteld worden dat er een aantal gelijkenissen zijn tussen jullie beider verhalen, maar dat er ook heel wat grote verschillen zijn tussen jullie beider versies van de feiten. Volgens u was er sprake van 3 incidenten, volgens E.O. echter waren er maar 2 incidenten. Volgens u reden jullie samen op de fiets toen (O.B.) jullie van de weg reed, maar volgens E.O. was ze toen alleen. Volgens u was er een derde en laatste incident waarbij E.O. klemgereden werd door (O.B.), maar volgens uw verloofde heeft deze gebeurtenis nooit plaatsgevonden. Volgens u besloot uw verloofde u te verlaten nadat ze klem gereden werd door de auto van (O.B.) en (O.B.) haar bedreigde, maar volgens uw verloofde besloot ze u te verlaten toen zij van de weg gereden werd toen ze naar de supermarkt fietste. Het feit dat jullie veelvuldige manifest tegenstrijdige verklaringen afleggen over deze gebeurtenissen, doet de geloofwaardigheid van deze geschetste bedreigingen door (O.B.) aan het adres van uw verloofde volledig teniet. Het feit dat jullie valselijke verklaringen afleggen betreffende deze vermeende bedreigingen aan het adres van E.O. doet ook ernstig afbreuk aan jullie verklaringen dat E.O. 3 weken na deze vermeende bedreigingen (gehoor E.O., p.7) ontvoerd zou zijn in opdracht van (O.B.) (gehoor E.O., p.10).

Ten tweede vertelde u dat uw verloofde u na de laatste bedreiging door (O.B.) verlaten heeft. U zegt dat ze reeds de volgende dag na het incident verhuisde en introk bij een vriendin. Ze had u niets gezegd, maar had wel nog een afscheidsbriefje geschreven waarin stond dat ze niet wilde sterven. Toen u dit nieuws vernam, belde u uw verloofde op. Ze nam op en zei dat ze u niet meer vertrouwde. Later belde u nog, maar nam ze de telefoon niet meer op (gehoor p.6). Uw verloofde E.O. gaf dan weer aan dat ze denkt dat ze u pas een week na de laatste bedreiging door (O.B.) verlaten heeft en verhuisde naar een vriendin. Ze gaf eveneens aan dat ze u niet verteld heeft dat ze zou vertrekken. Wanneer gevraagd werd naar een eventueel afscheidsbriefje, gaf ze aan dat ze zich niet kon herinneren dat ze u een afscheidsbriefje geschreven had. E.O. vertelde verder herhaaldelijk dat jullie na haar vertrek geen contact meer gehad hebben en dat ze uw telefoontjes nooit opnam (gehoor E.O., p. 7,11,12,17,18).

Opnieuw leggen u en uw verloofde herhaaldelijke tegenstrijdige verklaringen af. U verklaart dat zij u reeds de volgende dag na de laatste bedreiging door (O.B.) verliet. E.O. zegt daarentegen dat ze denkt dat het pas een week later was. Het is bovendien opmerkelijk dat E.O. dit niet zeker zou weten, aangezien het toch om een belangrijke gebeurtenis in haar leven gaat, namelijk de keuze om haar verloofde te verlaten. Verder verklaart u dat uw verloofde nog een briefje achterliet en schreef dat ze niet wilde sterven. E.O. stelt echter dat ze zich niets kan herinneren van een eventueel afscheidsbriefje. Het is opmerkelijk dat iemand zich niet zou herinneren dat ze een afscheidsbriefje schreef aan haar verloofde. Verder verklaarde u duidelijk dat jullie nog contact hadden nadat E.O. verhuisd was naar Firenze (gehoor p.6). E.O. zei echter even uitdrukkelijk dat jullie geen enkel contact meer hadden nadat ze u verliet en vertrok naar Firenze (gehoor E.O., p. 7,12,18). Dat jullie dergelijke veelvuldige tegenstrijdige verklaringen afleggen over de het moment waarop E.O. u, wegens de aanhoudende bedreigingen door (O.B.), verlaten zou hebben, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw geschetste asielrelaas. Bovendien verklaarde uw verloofde dat de aanleiding voor haar aangehaalde ontvoering een telefoontje was, 3 weken nadat ze u verlaten had, waarin een vrouwenstem zei dat u in het ziekenhuis lag en haar in de val lokte door te zeggen dat ze dringend moest komen (gehoor E.O., p.7). Echter, uw verklaringen over het feit dat uw verloofde u

verlaten had zijn niet aannemelijk. Ook uw verklaringen over de aanleiding voor het feit dat uw verloofde u verlaten had, namelijk de vermeende problemen met (O.B.), zijn niet aannemelijk. Bijgevolg moeten ook grote vraagtekens geplaatst worden bij de aanleiding van de vermeende ontvoering van uw verloofde. Immers, aangezien het niet aannemelijk overkomt dat uw verloofde u toen verlaten had en jullie geen contact meer hadden, komt het evenmin aannemelijk over dat de vermeende ontvoerders uw verloofde in de val konden lokken door valselijk te stellen dat u in het ziekenhuis lag.

Ten derde vertelde u dat u met uw telefoon een SMS-bericht stuurde naar uw verloofde op het moment dat u besloot om Italië te verlaten, namelijk in oktober 2013 (gehoor p.6 + gehoor eerste asielaanvraag p.6). Nochtans verklaarde uw verloofde dat ze nooit een SMS van u ontvangen had (gehoor E.O., p.18) en dat ze, toen ze in november 2013 telefoon kreeg van haar vermeende ontvoerders, dacht dat u zich nog steeds in Italië bevond (gehoor E.O., p.8,12). Het lijkt niet zo aannemelijk dat u een SMS zou sturen naar uw verloofde, maar dat ze dit bericht nooit gezien zou hebben. Aangezien uw verloofde dus vermoedelijk wél wist dat u Italië reeds verlaten had, komt het weinig waarschijnlijk over dat ze zich in de val zou laten lokken door haar vermeende ontvoerders, toen zij haar vertelden dat u zich nog in Italië bevond en er in een ziekenhuis lag.

Ten vierde verklaarde uw verloofde dat ze in november 2013 ontvoerd werd. Uw verloofde stelt dat ze veronderstelt dat deze ontvoerders in opdracht van (O.B.) werkten. Verder stelt ze dat ze bijna 3 maanden opgesloten zat, dat ze voortdurend gevraagd werd of ze wist waar u zich bevond en dat ze uiteindelijk gewond wakker werd op een strand in Napels (gehoor E.O., p.7,8,10,13,16). Het is opmerkelijk dat uw verloofde hierna geen aangifte deed over deze vermeende ontvoering bij de Italiaanse autoriteiten. E.O. zei hierover dat ze bang was, niemand meer kon vertrouwen en geen vertrouwen stelde in de Italiaanse autoriteiten (gehoor E.O., p.10). Deze uitspraak wekt verbazing. Ten eerste omdat uw verloofde nooit eerder negatieve ervaringen had met de Italiaanse autoriteiten. Meer zelfs, ze verklaarde dat ze enkel goede ervaringen gehad heeft met de Italiaanse autoriteiten: na haar asielaanvraag werd er goed voor haar gezorgd, ze werd goed behandeld en ze kreeg in 2012 subsidiaire bescherming en een verblijfsstatuut. Ten tweede omdat E.O. wél van Napels naar Rome ging en een Nigeriaans paspoort ging aanvragen op de Nigeriaanse ambassade, die ze blijkbaar wel kon vertrouwen (gehoor E.O. p.6,7,10). Het feit dat uw verloofde ontvoerd en maandenlang opgesloten zou zijn, maar zonder aantoonbare reden besliste om van deze ernstige feiten geen aangifte te doen bij de Italiaanse autoriteiten, komt niet aannemelijk over.

Ten vijfde vertelde u dat u Italië verlaten hebt omdat de echtgenoot van (O.B.) te weten kwam dat er 'iets' tussen u en zijn vrouw gaande was. U vertelt dat hij dit te weten kwam nadat u naar de politie gegaan was om aangifte te doen van de stalking door (O.B.). De politie had vervolgens (O.B.) opgeroepen voor een verhoor, maar zij ontkende alles. Uiteindelijk had de politie de echtgenoot van (O.B.) ingelicht. U stelt dat u daarna geen contact meer hebt gehad met de echtgenoot van (O.B.) (gehoor p.3,6). Uw verloofde vertelde echter dat iemand aan de echtgenoot van (O.B.) gezegd heeft dat u en (O.B.) een relatie hadden. Uw verloofde weet echter niet wie dat aan hem verteld zou hebben. Verder zei E.O. dat u aan de echtgenoot van (O.B.) uitlegde wat er echt aan de hand was, maar dat hij u niet geloofde. Later in het gehoor zei E.O. dan weer dat ze niet wist hoe de echtgenoot van (O.B.) reageerde nadat hij de roddel over u en zijn vrouw te weten kwam. Ze zei dat u er niet veel over wilde zeggen en dat ze dit respecteerde (gehoor p. 8,16,17). Hierbij moeten enkele opmerkingen gemaakt worden. Om te beginnen is het vreemd dat u zegt dat de echtgenoot van (O.B.) op de hoogte werd gebracht omdat u aangifte deed bij de politie en de echtgenoot vervolgens door de politie werd gecontacteerd, terwijl uw verloofde zegt dat hij op de hoogte werd gebracht toen hij een roddel hoorde. Verder is het vreemd dat u vertelt dat u nadat hij op de hoogte was geen contact meer had met de man van (O.B.), terwijl uw verloofde zegt dat u wel nog contact met hem had en hem uw versie van de feiten probeerde uit te leggen. Tenslotte is het vreemd dat uw verloofde zegt dat ze niet weet hoe de echtgenoot van (O.B.) reageerde nadat hij het nieuws over u en zijn vrouw hoorde. Immers, u verklaarde dat u Italië verlaten hebt omdat de echtgenoot van (O.B.) te weten kwam dat er zaken gaande waren tussen u en zijn vrouw (gehoor p.6). Dat uw verloofde geen kennis zou hebben over dergelijke elementaire zaken in verband met de reden van uw vertrek uit Italië, is frappant.

Op basis van alle hiervoor uiteengezette redenen kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u en uw verloofde geschetste problemen van uw verloofde (E.O.) met (O.B.) en de daarop volgende ontvoering van uw verloofde in opdracht van (O.B.) (gehoor E.O. p.10). Bijgevolg bent u er niet in geslaagd om in het kader van uw tweede asielaanvraag nieuwe elementen aan te brengen die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw eerste asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat tenslotte de door u neergelegde documenten betreft, moet opgemerkt worden dat deze documenten allen aansluiten bij uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag en dat hier enkel herhaald kan worden dat u er in het kader van uw eerste asielaanvraag niet in slaagde het

vermoeden te weerleggen dat u na uw terugkeer naar Italië nog altijd de bescherming van de Italiaanse autoriteiten zou kunnen genieten.

Betreffende de neergelegde CD-ROM die een geluidsfragment in het Italiaans bevat van een telefoongesprek tussen u en (O.B.), die u stalkte: het gesprek dateert volgens u van 1 of 2 jaar geleden. In dit gesprek bedreigt ze u ermee alles tegen haar man te vertellen en zegt ze dat haar man (L.B.), de vice-gouverneur van Tuoro, u dan zou vermoorden (verklaring meervoudige aanvraag, pt. 15,17). Echter, aangezien u in juni 2014 verklaarde dat dit telefoongesprek dateert van 1 of 2 jaar geleden voegt dit geluidsfragment geen relevante informatie toe. Het toont aan dat u door deze vrouw gestalkt werd, wat hier niet betwist wordt. Het geeft echter geen nieuwe informatie betreffende het feit dat u na uw terugkeer naar Italië nog altijd de bescherming van de Italiaanse autoriteiten zou kunnen genieten.

De neergelegde Facebookconversaties in de Italiaanse taal tussen u en (O.B.) dateren van de periode 22 december 2011 en 28 mei 2012 en geven enkel aan dat u contact had met deze vrouw en dat zij avances maakte, maar dit zijn zaken die u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag vertelde. Hetzelfde geldt voor de e-mail van 17 juni 2014 van uw vriend (A.M.) waarin hij vermeldt dat u gestalkt werd door (O.B.) (verklaring meervoudige aanvraag, pt. 15,17), iets wat u reeds vermeldde in het kader van uw eerste asielaanvraag en wat hier niet meteen ontkend wordt. Deze documenten geven echter geen informatie betreffende de beschikbaarheid van bescherming door de Italiaanse autoriteiten ten gevolge van de door u aangehaalde stalking en bedreigingen door (O.B.).

U legt ook een brief, enveloppe en de kopie van de identiteitskaart uw vriend (G.D.P.) neer. In deze brief van 5 juni 2014 maakt uw vriend melding van het feit dat (O.B.) verliefd op u is, dat haar man nu wél op de hoogte is van de situatie en dat hij u wil vermoorden (verklaring meervoudige aanvraag, pt. 15,17). Hiermee geeft u echter geen nieuwe informatie aangezien u reeds verklaarde dat u Italië verlaten hebt omdat de echtgenoot van (O.B.) op de hoogte was (gehoor p.3,6). Verder werd dit neergelegde schrijven door een vriend op uw aanvraag opgesteld en heeft het bijgevolg een subjectief en gesolliciteerd karakter, waar weinig bewijswaarde aan gehecht kan worden.

De kopie van een foto, waarop u te zien bent met uw vriend (G.D.P.), (O.B.) en een andere persoon voegt tenslotte geen relevante informatie toe betreffende uw asielrelaas.

De kopie van uw Italiaanse identiteitskaart, geldig tot 12 juli 2023, geeft informatie over uw legale verblijfsstatus in Italië.

Het aansluitingsattest bij de voetbalclub Daring Maria-Aalter voegt geen informatie toe betreffende uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u gezien uw erkenning als vluchteling niet mag worden teruggeleid naar Nigeria, maar dat u wel naar Italië kan worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/2-3 juncto 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Het staat buiten kijf dat verzoeker thans in zijn tweede asielaanvraag nieuwe elementen naar voren brengt, hetgeen trouwens ook door verweerder wordt erkend.

Verzoeker stelt echter vast dat verweerder de weigeringsbeslissing schraagt op het gegeven dat deze nieuwe elementen het asielrelaas ongeloofwaardig maken.

Meer bepaald oppert verweerder dat er sprake is van diverse "manifeste tegenstrijdigheden" tussen het asielrelaas van verzoeker en het asielrelaas van mevrouw (E.O.) (die tevens een asielaanvraag indiende (CG 413260).

Verzoeker is de mening toegedaan dat deze tegenstrijdigheden de weigeringsbeslissing echter niet kunnen schragen.

Vooreerst staat het ontegensprekelijk vast dat zowel verzoeker als mevrouw (E.O.) in essentie hetzelfde asielrelaas meedelen. Zo zijn alle noemenswaardige gebeurtenissen die hun asielrelaas ondersteunen identiek; met name:

- het feit dat mevrouw (O.B.) obsessief verliefd was op verzoeker;
- dat deze mevrouw (E.O.) (als diens verloofde) daardoor als concurrente zag;

- Dat mevrouw (E.O.) meermaals bedreigd werd;
- Dat mevrouw (E.O.) bijna werd aangereden door mevrouw (O.B.);
- Dat mevrouw (E.O.) op dat bewuste moment op de fiets zat;
- Dat dit in Italië plaatsvond;
- Dat verzoeker Italië verliet;
- Dat mevrouw (E.O.) verzoeker verliet na de bedreigingen door mevrouw (O.B.);
- Dat mevrouw (E.O.) verhuisde naar een vriendin;
- Dat mevrouw (E.O.) ontvoerd werd en maandenlang opgesloten was;
- Dat mevrouw (E.O.) na de opsluiting wakker werd aan het strand/zee;
- Dat de echtgenoot van mevrouw (O.B.) kennis had gekregen dat er "iets" was tussen verzoeker en mevrouw (O.B.);

Bovendien stelt zelfs verweerster zélf vast dat beide asielrelazen "een aantal gelijkenissen" vertonen (p. 2 motivering verweerster).

Het staat dus vast dat de verhaallijn op alle essentiële punten volledig congruent is in beide asielrelazen en er dus over de problematiek in se helemaal geen tegenstrijdigheden bestaan!

Verweerster tracht echter afbreuk te doen aan beide relazen door de verschillen te belichten en uit te vergroten. Verschillen die helemaal geen uitstaans hebben met de principale problematiek die net het vluchtmotief van verzoeker (en ook van mevrouw (E.O.)) vormt!

Ook houdt verweerster op geen enkel ogenblik rekening met het feit dat de gebeurtenissen zich enkele jaren geleden voordoen, hetgeen toch een invloed heeft op het herinneren van feiten, a fortiori wanneer het details betreffen zoals het sturen/ontvangen van SMS-berichten.

Bovendien staat het buiten kijf dat verzoeker in casu te kampen heeft met personen die deel uitmaken van de autoriteiten zelf, met name de vice-gouverneur van Tuoro.

Het behoeft geen betoog dat dit de situatie voor verzoeker enkel prangender maakt, a fortiori in Italië, waar de corruptie onder de overheidsdiensten/autoriteiten tot de hoogste van de Europese Unie behoort (stuk 2)!

Dit resulteert in een gebrekkige binding tussen de beslissing en de feiten die als grondslag hebben gediend voor de beslissing."

2.1.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een artikel over corruptie in Italië (stuk 2).

2.1.3. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen het gehoorverslag van (E.O.) van 3 november 2014 (bijlage 1).

2.2.1. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst dient erop gewezen dat verweerder in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag middels de beslissing van 25 maart 2014 besliste tot niet-inoverwegingname van deze asielaanvraag omdat verzoeker reeds als vluchteling erkend werd in Italië (administratief dossier, stuk 16). Het beroep tegen deze beslissing werd bij 's Raads arrest nummer 142 473 van 31 maart 2015 verworpen, zodat verweerders beslissing van 25 maart 2014 definitief geworden is. De commissaris-generaal gaat, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen

nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

Vervolgens dient vastgesteld dat verweerder in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag oordeelt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanvoert die de beoordeling van zijn eerste asielaanvraag in een ander daglicht plaatsen, omdat (i) tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn verloofde (E.O.), die zich op dezelfde asielmotieven beroept, en (ii) de door verzoeker neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen. In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker aan dat er ook gelijkenissen bestaan tussen zijn verklaringen en deze van zijn verloofde. Er dient evenwel op gewezen dat het bestaan van gelijkenissen tussen de verklaringen van twee personen geen afbreuk doet aan de verschillen tussen deze verklaringen. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat deze verschillen geen uitstaans hebben met de principale problematiek die zijn vluchtmotief en dat van zijn verloofde vormt, daar deze verschillen weldegelijk raken aan de kern van zijn asielrelaas: de bedreigingen vanwege (O.B.) aan het adres van (E.O.), de gevolgen van deze bedreigingen voor de relatie tussen verzoeker en (E.O.), de wijze waarop (E.O.) in de val gelokt zou zijn, het feit dat (E.O.) nooit aangifte deed bij de Italiaanse autoriteiten en de wijze waarop de echtgenoot van (O.B.) op de hoogte zou zijn geraakt van de vermeende relatie tussen (O.B.) en verzoeker. Dat de beweerde feiten zich reeds enkele jaren geleden afspeelden, vormt geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheden. Wanneer verzoeker en zijn verloofde in België internationale bescherming vragen, kan immers redelijkerwijze aangenomen worden dat de gebeurtenissen die de aanleiding vormen voor het vragen van deze bescherming, in hun geheugen gegrift staan. Verzoeker slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Uit de in het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat verzoeker in Italië werd erkend als vluchteling (administratief dossier, stuk 10 van stuk 15). Gelet op hetgeen in verweerders beslissing van 25 maart 2014 werd gesteld aangaande zijn asielrelaas, alsook op het feit dat verzoeker blijkens het voorgaande er niet in slaagt de motieven van onderhavige bestreden beslissing te weerleggen, dient vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Italië vervolging vreest of zich niet kan beroepen op de bescherming van de Italiaanse autoriteiten omwille van één van de criteria in de Vluchtelingenconventie of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft het artikel met betrekking tot de corruptie in Italië (verzoekschrift, stuk 2), dient bovendien opgemerkt dat nergens uit dit artikel blijkt dat de situatie in Italië dermate is dat verzoeker in Italië geen beroep zou kunnen doen op de bescherming vanwege de Italiaanse autoriteiten tegen de bedreigingen vanwege (O.B.).

2.3.2. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS